

Koirien taivas

Tahvon turkista voi haistaa, milloin se on käynyt taivaassa. Se leuhottaa siihen jalkoihin, heiluttaa onnetonta riukuhäntäänsä, vaatii saada raadella laukunhihnaa, takinhihaa tai mehukasta koipea. Silitän sen karkeaa päätä, leveää otsaa ja kumarrun - silloin sen haistaa. Taivaan tukkoinen, paksu leimahdus: leikattu ruoho, aitan ummehtuneet petivaatteet, maakellarin väkevä aromi, grillimakkarat, halonhakkuu, raaka kala, rannalle naaratut ulpukat, sätkimet ja raatteet.

Tiedän sen taivaan. Muksuna olin siellä tuon tuosta. Tahvoa meillä ei siihen aikaan vielä ollut. Iskä tiesi, ettei pidä koirista. Nyt Tahvo on "ukon poika", vaikka onkin jo ukko itsekin, harmaa päältä ja alta, rasvaluomien täplittämä. Silloin en ajatellut, miltä taivas tuntuisi Tahvon kirsuun, mutta sittemmin olen sitä tuumaillut. Haistaako se paistuvan sisäfileen samoin kuin minä? Luulen, etten erota hienoja hajunsäikeitä kuin se. Se ehkä haistaa menneiden nautojen elämät, vaikkei sillä ole niille sanoja. Minulla sanoja on, yli oman tarpeenkin, mutta kuka julkeaa sanoa, että minä olen meistä viisaampi.

Minä luovuin taivaasta samoihin aikoihin kun Tahvo tuli pissimään sanomalehdille, ahmimaan kielletyt herkut, näljäämään kirjat. Ihan aluksi se oli kuin vedettävä lelukoira, surkea ja tahdoton, mutta sitten se keksi terrierinälynsä ja alkoi hommiin. Ensimmäiset taivasmatkat olivat Tahvolle pelkkää riemua ja hätäännystä kaiken uuden ja mahdollottoman edessä - sula onni. Minä tunsin sen kaiken, se oli muinaista ja silti aivan mahdollisuuksien rajoissa; olin siinä iässä, jossa se tiedetään. Annoin taivaan Tahvolle. Siihen saakka olin ollut saunapolkujen kruununprinsessa, sitten erosin. Oli parempaakin tekemistä, tuolla jossain, missä voi haistaa likaisia savuja.

Tietenkin vierailen taivaassa yhä, ja Tahvo on mukana. Olen vierailut kaikki nämä vuodet, sinne sen kummemmin kuulumatta. Tunnen sitkeää, kaihon värjäämää vastarintaa. Kaikki muuttuu: talo, joka oli aiemmin musta ja vihreäkattoinen, melkein sulautui metsään ja kallioon, on ollut jo joitakin kesiä vaaleansininen, maalikaupan brosyyrissä lukee "sumu". Sumu se ei ole. Taivaassa on usein sumua ja sitä väriä ei voi panna pönttöön. Lepikko näkyy sen läpi ja musta hämärä sen juurella. Kuten tumma pohja, liukas ja pehmeä jalalle, näkyy järviveden lävitse.

Tahvo on vanha. En tiedä, missä sen seuraava taivas on. Iskä istuu rottinkituolissa ja sanoo, että menee samaan kuoppaan, kun Tahvosta aika jättää. Minusta tuntuu, että minulla ja isälläni on vielä

jotakin näkemättä, vaikka Tahvo kirmaakin parempiin maastoihin (tai ehkä näihin samoihin, ehkä se jää tänne). Tahvo ei näe juuri mitään ja öisin se yskii ja köhii, pitkää raastavaa vanhuksen yskää. Vaikka moni yö koiran kanssa parvella on ollut unta vailla - eläimen tai ihmisen - mikään ei sulata minua niin kuin sen mustanharmaa tassu ja lihanväriset polkuanturat. Tahvon ahnas leikkelekieli, joka hamuaa aamupalapöydässä mitä tahansa. Miten se ehtii maistaa niin nopeasti? Yhä vieläkin se hotkii.

Vielä tänään on talvi. Äitini soitti: Tahvo on saanut uusia lääkkeitä. Ehkä elikko ehtii nähdä kevään tulevan, jollei meidän taivaassamme, jossakin yhtä hyvässä. Minä olen päättänyt lähteä Jaalaan. Aion ottaa taivaan takaisin - tai ei: aion kolkuttaa, painaa pään ja toivoa. Olisi julkeaa odottaa, että tuhlaajatyttöä noin vain syleiltäisiin. En tiedä, kuka porttia vahtii... mahtaako siellä olla kukaan. Kaikkialla kasvaa tummaa sananjalkaa, suikerot aukeavat kämmeniksi.

Koira näkee sellaista mitä ihminen ei näe; se ei epäile heinikoiden, tunkion ja kuolleiden myyrien tenhoa. Sille ei tulisi mieleen paeta sieltä, missä on lämmin ja mukava uneksia.

Ymmärrä kadehtia koira. Sen taivas on aina korkeintaan jolkotuksen päässä.